

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Unutmayacağız! Affetmeyeceğiz!

4

haziran · temmuz · ağustos 2003 · 750.000 tl (kdv dahil)

İçindekiler

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.geocities.com/bolsevik_partizan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr
Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 2 EURO

Unutmayacağız! Affetmeyeceğiz!

İkinci Dünya Savaşı'nın son günlerinde '1000 yıllık' Nazi imparatorluğu bir yandan doğuda Kızılordu ve ayaklanan hakların, bir yandan da batıda o dönem kendi çıkarları gereği anti-Hitler koalisyonu içinde yer alan üçlü emperyalist müttefik kuvvetlerin (İngiltere-Fransa-ABD) darbeleri altında çöküyordu. Nazilerden kurtarılan her alanda toplama ve yok etme kamplarında ölümü bekleyen binlerce insan da özgürlüğüne kavuşuyor, kelimenin tam anlamıyla son anda ölümün elinden çekilip alınıyordu.

Bu Nazi yok etme ve çalışma kamplarından son anda kurtulan insanların birbirlerine ve bütün düyaya verdikleri bir söz vardı:

Unutmayacağız – Affetmeyeceğiz!

Toplama ve yok etme kampından kurtulanlar gerçekten de unutmadı, affetmediler. Onlara karşı işlenen suçlar affedilecek, unutulacak suçlar değildi. Emperyalistler İkinci Dünya Savaşı ertesinde anti-Hitler koalisyonu bozulduktan hemen sonra kendilerine kan bağı ile bağlı olan Nazilerin "insanlık suçlarını" unutturmak ve affettirmek için her şeyi yaptılar, her firsatı kullandılar. Ve holokaustu doğrudan yaşayan kuşaktan insanlar eksildikçe, İkinci Dünya Savaşı tarihinin revizyondan geçirilip yeniden yazılması işi de ilerledi. Öyle ki bugün artık holokaustu yalnızca doğrudan holokaustta yakınlarını kaybedenler ve komünistler unutmuyor, unutturmuyor. Tabii bir de holokaustun da bir sonucu olarak kurulan siyonist İsrail var onun anısını canlı tutmaya çalışan. Fakat kendisi emperyalist-sömürgeci, saldırgan bir siyasetin izleyicisi olan ve Filistin'de Arap halka karşı katliamcı faşist bir siyaset izleyen siyonist İsrail için holokaust esasta kendi katliamlarının üzerini örtmeye, onları haklı göstermeye yarayan ahlaki bir sopa işlevini görüyor.

Bu yüzden verilen **"Unutmayacağız - Affetmeyeceğiz!"** sözünün bugünkü gerçek savunucuları olarak geride bir avuç komünistin ve holokaustta yakınlarını yitiren insanların kaldığını tespit etmek yanlış değil. Bu tabii ki kötü bir durum, çünkü bu gibi suçların unutulması, halkların ortak belleğinden kazınması, sonuçta benzer –burada benzer lafını kullanırken Nazilerin planlı, bilinçli ve endüstriyel bir biçimde bir ulusu bütünüyle yok etme siyasetininin sonucu olan holokaustun "te-

kil"liğini relative etmek istemiyoruz, yalnızca anti-Hitler koalisyonu üyelerinin birlikte 'insanlığa karşı suç' ilan ettiği suçların bugün de gündemde olduğu bağlamında benzer diyoruz– suçların gündeme gelmesinin şartlarının oluşmasını kolaylaştırıyor. Bunun için belli konularda işçilerin emekçilerin unutmaması-affetmemesi çok önemli.

İKTİDAR DALAŞINDA MASKELER...

Bunları neden mi anlatıyoruz?! Ülkemizdeki güncel siyasi gelişmeler bizi bunları anlatmaya götürüyor.

AKP hükümeti iş başına geldiğinden beri Avrupa Birliği'nin (AB) talep ettiği "uyum yasalarını" çıkarmak için gerçekten de canla başla çalışıyor. Onlar burjuvazinin geleceğini AB üyeliğinde gören kesiminin de –ki bu kesim büyük burjuvazinin belirleyici kesimi– istekleri doğrultusunda, "AB'ye uyum yasaları" adı altında "paket "üzerine paket çıkarıp duruyorlar. Haziran ayında yapılan AB Atina Zirvesi öncesi 6. paketi bağlayarak Atina'ya öyle gittiler. (Her ne kadar bu paketin en önemli konusu olan "Terörle Mücadele Yasası'nın 8. maddesini kaldırmayı öngören değişiklik şimdilik Çankaya vetosuna takıldıysa da, yasanın aynen gönderilmesi koşullarında Sezer'in vetosu, egemen devletin tarihe düşülmüş bir itiraz notu olarak kalır.) Ardından MGK'nın yetkilerini kısıtlayan ve en azından şekli bileşimde asker ağırlığını azaltan 7. paketi bağlama işine giriştiler.

Onlar yapılanları sahtekârca "demokratikleşme" adımları olarak sunuyor. Bu adımların önüne çıkarılan engelleri –ki bu engeller egemen devlet iktidarı tarafından çıkarılıyor– demokatikleşmenin önüne çıkarılan engeller olarak gösteriyor. Görünürde öyle. Görünürde bir yanda AB yanlıları var. AKP de şimdi en ateşli AB yanlısı görülüyor. Bunlar AB'deki iyice gericileşmiş burjuva demokrasisini, gerçek demokrasi olarak görüp gösteriyor ve bu demokrasi yönünde atılan "uyum" adımlarını demokrasi mücadelesi olarak gösteriyor.

Bunun karşısında Türkiye'nin yerleşik devlet iktidarı var. Bu Kemalist faşist iktidarın merkezinde ordu var. Ve tabii diğer devlet bürokrasasisi var. Bunlar AB'yi, AB'nin dayattığı şartlarda üyeliği –gerçekte olmayan– bağımsızlığın kaybedilmesi, 'emperyalizme bağımlı' hale gelinmesi olarak gösteriyor, antiemperyalist bağımsızlıkçı pozlarda, "ulusal onur" savunur pozlarda tavır takınıyorlar. Ayrıca AKP nin de gerçekte AB'ci filan değil, şeriat yanlısı olduğunu, demokrasiyi şeriata giden yolda bir araç olarak gördüğünü, ancak bunu açıkça söylemeyip müslümanlıkta mübah olan 'takkiye' (üzerini örtme, maskeleme, gerçek amacını gizleme) yöntemini kullandığını söylüyor; kendilerinin şeriat tehlike ve tehdidine karşı "demokratik laik bir hukuk devleti" olan "Atatürk cumhuriyetini" koruduklarını söylüyorlar.

Ne birinciler gerçek demokrat; ne ikinciler gerçek bağımsızlıkçı!

Gerçekte olan bizzat başkanları Recep Tayyip Erdoğan'ın dillendirdiği gibi "hükümet olan, fakat iktidar olamayan" AKP hükümeti ile, gerçek iktidar sahipleri arasındaki iktidar dalaşıdır. Bunlar kendi aralarındaki bu iktidar dalaşında halkın des-

teğini yanlarına alabilmek için maske takmaktadırlar. AKP'nin taktığı maske demokrasi savunuculuğu; yerleşik devlet iktidarı sahiplerinin maskesi "bağımsızlık ve ulusal onur savunuculuğu"dur.

HEM SUÇLU HEM GÜÇLÜ...

Şimdi bu iktidar dalaşı içinde yeni bir unsur devreye girdi. Hükümet PKK / KADEK'in silahlı gücünün tümden tasfiyesi için yeni bir pişmanlık yasası inisiyatifi geliştirdi.

Bu bağlamda kuşkusuz uygun ülke içi ve uluslararası konjonktür bu insiyatifin geliştirilmesinde önemli bir rol oynuyor. Bu konjonktürün önemli köşe taşları şunlar:

— Kendini KADEK'e dönüştüren ve amacının TC devletine karşı savaşmak değil, "TC'nin devlet bütünlüğü içinde kimi ulusal hakların tanınması" karşılığında TC'nin bir gücü olmak olduğunu ilan eden PKK, hâlâ büyük çoğunluğu Güney Kürdistan'da konuşlanmış olan bir silahlı güce sahiptir.

PKK-KADEK bu silahlı gücün de tasfiyesine hazırdır. Ancak şartları vardır. Bu şartları Abdullah Öcalan Avukatları ile yaptığı görüşmede çizdiği "Çözüm İçin Yol Haritası"nda;

"Devlet dağda silahlı adam bırakmak istemiyorsa, daha önce belirttim cumhuriyetin temel niteliklerine katılmaya hazırız. Devlet de cumhuriyetin temel nitelikerine katılmaya gelenlere yolu açmalıdır. (...)

Cumhuriyetin temel niteliklerine katılmak isteyenlere devlet yasal-politik yollarını açmak zorundadır. Pratikte hükümet bunun sorumluluğunu üstlenmelidir. Erdoğan çıkıp "KADEK adı altındaki Kürt isyancılar cumhuriyetin demokratik niteliklerine katılmaya geliyorlar. Bu onurlu bir davranıştır. Biz de bunun yasal-politik yollarını hazırlıyoruz" demelidir. Geriye teknik düzenlemeler kalır. (...)"

biçiminde koyuyor.

Kendi durumu için; *"Benim çıkışıma kamuoyu hazır değil diyorlarsa, yurtdışına gönderilmem de bir yoldur. Nasıl Arafat için Tunus'a sürgüne gönderelim diyorlarsa bizim için de böyle yapılabilir. Bu fedakârlığı yapabiliriz"* diyor. Devamen; *"Geriye silahlı güçlerin adım adım gelmesi kalır. Cezaevindekiler çıkarılır. Bir ceazeaevlerinden 500 kişi çıkarılır, bir dağdan 500 kişi gelir. Böyle adım adım gelişir."* diyor. *(Bkz. Almanyada yayınlanan günlük Özgür Politika, 6 Temmuz 2003, sayfa 3)*

Yani KADEK'in silahları tümden bırakmak için devletten beklediği, "cumhuriyetin demokratik niteliklerine katılmaya gelen" KADEK'lilere yasal-politik yolları açmasıdır! Burada KADEK'in demokrasi anlayışının, 'demokratik nitelik' anlayışının gericileşmiş burjuva demokrasisi olduğu açıktır. AB'nin çizdiği sınırlar içindeki demokrasidir bunların pratikte savunduğu. Onlar bu 'nitelikte' pay sahibi olmak istemektedirler. Fakat politik-yasal yollar kapalıdır. KADEK devletin gözünde terörist-bölücü örgüttür. Onun yok edilmesi devletin resmi siyasetidir. Devlet bunu esasta şiddetle ezerek yapmak istemektedir. Siyaseti budur. KADEK ise pratiğin bunun mümkün olmadığını ispatladığını, bu yüzden devletin bu siyaseti değiştirmesi gerektiğini, KADEK'i devletin bir gücü haline getirmek için 'barış' elini uzatması gerektiğini söylemektedir.

Devlet içinde de, hükümette de bu konuda biraz yumuşak davranmak gerektiğini savunanlar vardır. Fakat diğer yandan KADEK'in iyice köşeye sıkıştığı, şimdi son ölümcül darabeyi vurmak için firsat olduğunu düşünüp, ortamı sertleştirmek için eylemler geliştirenler de vardır. Örneğin DEHAP'lılara karşı son dönemde artan baskılar –örneğin İstanbul'da DEHAP yönetiminde yer alan Gülbahar Gündüz'ün kaçırılıp tecavüze uğraması, DEHAP bürolarının basılması, DEHAP'ın izinli gösterilerine karşı artan saldırılar vb.– bunun işaretidir. Resmi egemen siyaset hâlâ değişmemiştir.

KADEK "cumhuriyetin demokratik niteliklerine katılmaya gelmek" için, devletten ayrımsız bir siyasi genel af talep etmektedir. (Abdullah Öcalan buna "af değil barış konsensüsü" denmesini istiyor. Kampanyanın "af kampanyası" olarak değil "Demokratik Çözüm Kampanyası" olarak yürütülmesini istiyor. (Bkz. Özgür Politika 22 Haziran 2003, sayfa 3)

Fakat adı ne olursa olsun, sonuçta istenen, silahların bırakılması karşılığında içerdeki KADEK'lilerin serbest bırakılması, 'dağdakilerin' de topluma kazanılması için yasal düzenlemelerin yapılmasıdır.

—Şimdi Güney Kürdistan, Irak'ın geri kalan bölümleri gibi ABD-İngiliz işgali altındadır. Bu işgal bölgenin burjuva milliyetçi Kürt örgütleri KYB-KDP tarafindan istenmiş, sevinçle karşılanmış, bu partilerin önderliğindeki silahlı güçler, Irak'taki iktidarda pay sahibi olma, Güney Kürdistan'da da bölgesel özerkliğin daha da genişlemesi sözü karşılığında ABD-İngiltere'nin Irak'taki faşist Saddam rejimini devirme ve Irak'ı işgal savaşında onların yanında yer almıştır.

Onlar bunun karşılığında TC'nin Güney Kürdistan'daki gücünün de de burdan çekilmesini istemektedirler. Fakat bu bağlamda KADEK'in Güney Kürdistan'daki varlığı TC'nin de bölgede güç bulundurmasının gerekçesi yapılmaktadır.

Bu yüzden KDP ve KYB KADEK'in Güney Kürdistan'da örgütsel ve silahlı yapısını koruyarak kalmasına karşıdırlar.

— ABD açısından KADEK 'terörist örgüt' listesi içinde bulunmaktadır. Öyle olmasa bile, ne ABD'li işgalciler, ne de bölgedeki iktidarlarını başka güçlerle paylaşmaya niyetli olmayan KYB ve KDP açısından KADEK'in bölgedeki silahlı gücünü elinde tutması istenen ve gözyumulacak bir şey değildir.

KADEK'in bölgedeki varlığı aynı zamanda TC'ye bölgede konuşlanma, bölge işlerine "kendi güvenliğimi sağlıyorum, terörist saldırılara karşı önlem alıyorum" gibi bilinen gerekçelerle burnunu sokma firsatı verdiğinden, ne ABD'nin ne de KYB ve KDP'nin işine gelmemektedir.

ABD, Irak'a karşı saldırısında 1 Mart'taki Meclis kararıyla TC topraklarını doğrudan saldırı üssü yapmayı reddeden TC'yi, Irak'ta elinden geldiğince devre dışı tutmaya çalışmaktadır. Bunun en açık örnekleri, bölgedeki ABD ordusunun, bölgedeki TC özel tim elemanlarına karşı giriştiği gözaltı operasyonlardır. Bunlar TC'ye verilen "sizi burda istemiyoruz" mesajlarıdır.

Fakat ABD ile TC arasındaki ilişkiler, Kuzey Irak/Güney Kürdistan'da çıkarlar nedeniyle karşı karşıya gelinmiş olsa bile, hâlâ esasta önemlidir, sonuçta genelde çı-

kar birliği sözkonusudur. Ve her iki yan açısından da açık hasımlık istenen bir durum değildir. Bu yüzden ABD, TC'ye onu Güney Kürdistan'da istemediği mesajlarını verirken, aynı zamanda onun işini de kendisi göreceği sözlerini vermek zorunda ve durumundadır. KADEK'in silahsızlandırılması bağlamında bu ABD'nin "KADEK'i silahsızlandırma işi benim işim" demesi anlamına gelmektedir.

— KADEK'in silahsızlandırılması ve KADEK güçlerinin en iyisi bölgeyi terkedip, Kuzey Kürdistan'a göçmesi, gerek ABD, gerekse KDP ve KYB açısından istenen şeydir. (ABD açısından tabii KADEK'in silahlı güçlerinin Kuzey Kürdistan yerine, Doğu Kürdistan'a yönelip, İran devlet güçleriyle çatışması da, İran rejimini zayıflatma açısından düşünülebilir bir opsiyondur. Ancak bu ABD'nin açıkça kullanacağı bir opsiyon olarak düşünülmemelidir. ABD KADEK'i terörist örgütler listesine göstermelik olarak değil, ciddi olarak almış görünmektedir.)

Bütür bunların gösterdiği şudur:

Uluslararası konjonktür, şimdi KADEK'in, TC doğrudan karışmadan, ABD ve onun Kürt işbirlikçileri tarafından silahsızlandırılması için uygundur.

Fakat bunun için TC'nin KADEK'lilerin geri dönmesini mümkün kılacak düzenlemeleri de yapması gereklidir.

KİM KİMİ AFFEDECEK?

İşte yeni "Pişmanlık Yasası" bu uluslararası gelişmeler ve şartlar temelinde gündeme gelmiştir. Aslında inisiyatif sonuçta ABD'nin isteğine bir cevaptır, fakat aynı zamanda Kuzey Kürdistan'da Abdullah Öcalan'ın çağrısı üzerine PKK'nin savaşı durdurmasıyla ortaya çıkan ortamın kalıcılaştırılmasını isteyen Türk burjuvazisi ve devletinin de çıkarlarına uygundur.

Bu yeni pişmanlık yasası hazırlıkları sırasında yasa ilk gündeme getirildiğinde, adı hiç utanmadan ve sıkılmadan, açıkça Pişmanlık Yasası olarak açıklandı. Öngörülen, "terörist örgütlerin" (çoğul kullanılıyordu, yasa tüm 'terörist' örgütleri kapsayacak gibi düzenlenmişti, fakat kastedilenin öncelikle PKK olduğu herkesin bildiği bir şeydi!) lider kadrosunda olmayıp, herhangi bir suçtan dolayı hüküm giymemiş tüm 'sair üyeleri' için, gelip teslim olup, pişmanlık belirtmeleri halinde hemen serbest bırakılmak; hüküm giymiş olanların veya suçu sabit bulunanların da yine gelip teslim olmaları halinde ve pişmanlıklarını açıklamaları halinde kısa süre içinde serbest kalmaları idi.

Bu tam bir hem suçlu hem güçlü tavrı idi. Devlet, "suçları", faşist devletin ulusal zulmüne başkaldırmak olanlara, "pişman olduğunuzu açıklayıp gelin, sizi affedeyim" diyordu.

Kürt ulusunu cumhuriyetin kuruluşundan bu yana yok sayan, ona zulüm uygulayanlar, bu ulusun hakları için mücadele edenlere "pişmanlık ifade edin, devletimizin şefkatine sığının" çağrısı yapıyordu!!!

Gerçek suçlular, katiller, saldırgarlar, kendini savunma durumunda olanlara, "büyüklük" gösterisinde bulunuyordu. Ve bu tavır bizzat yasanın adında da açıkça ifade ediliyordu: "Pişmanlık Yasası".

Başta KADEK olmak üzere, toplumun bir çok gücü bu rezilliğe karşı çıktı.

KADEK bu yasayla barışın sağlanamayacağı, pişmanlık onursuzluğunun kabul edilmeyeceği gerekçeleriyle, Pişman Değiliz Kampanyası başlattı.

Bu kampanyada olumlu olarak getirilen talep "ayrımsız genel af" talebi oldu. Yer yer yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, af kavramı yerine "barış", "demokratik çözüm" kavramları da kullanıldı. Fakat hangi kavram kullanılırsa kullanılsın öz aynı idi:

Gerçekte KADEK uluslararası konjonktürün de zorlaması ile, Güney Kürdistan'da silahlı güç bulundurmanın sınırına gelmişti. Çözümü silahları bırakarak, Kuzey Kürdistan'da TC'nin yurttaşları olarak barışçı siyasi mücadeleye katılmakta görüyordu. Bunun için KADEK lilerin silah bırakıp eve dönüşünü sağlayacak yasal düzenlemelerin yapılmasını istiyordu. Fakat atacağı adımın da "pişmanlık" gibi rencide edici, aşağılayıcı isimler altında olmamasını istiyordu.

TC hükümeti ise –MGK'da da görüşerek... Yani devletin gerçek yöneticileri ile hükümet siyasetini birleştirerek!– KADEK'e, şimdilik yöneticiler dışında, "eve dönüşün" yolunu açan bir tavır takınarak, örgütte bir çözülmeyi öngören bir siyaset belirledi. Pişmanlık kavramının yanrattığı tepkileri de yasanın ismini önce "Eve Dönüş" sonra da "Topluma Kazandırma" şeklinde değiştirerek halletmeye çalıştı.

Pişmanlık yasasının özünde bir değişiklik yok. İsmi değişti.

Faşist TC, başkanını esir tuttuğu son Kürt isyanını bu yasayla ve ABD'nin desteğiyle tümden bitirmeyi planlıyor. Bunun için öngörülen yasal düzenleme, yasanın adı ne olursa olsun sınırlı bir aftır.

Af, affedilecek bir kusurda bulunanlara, bir suç işlemiş olanlara karşı, suçun, kusurun yöneldiği kişinin, kurumun bir lütfudur.

TC'nin şimdi güya bir büyüklük gösterisi içinde sınırlı af sunduğu insanlar, ellerinden alınmış haklarını talep eden, bunun için mücadele eden insanlardır. Bunların hiç biri af edilecek bir suç işlememiştir. Haklı bir dava için mücadele etmişlerdir.

Suçlu olan faşist TC'nin kendisidir!

O, ulusal sorunda, tarihte Ermeni ulusuna karşı yüzyılın ilk toplu kıyımını uygulayanların mirasçısı olan, bugün de hâlâ jenosidi reddeden devlet olarak suçludur.

O, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını en başından itibaren gasp eden; Kürt ulusunun en basit ulusal haklarını bile vermemekte direnen; 27 Kürt isyanını bastırmış olma şerefsizliğiyle övünen devlet olarak suçludur.

O, Türk olmayan tüm milliyetlere kölelik ve aşağılanmaktan öte bir yaşam öngörmeyen devlet olarak suçludur.

O katliamcı, işkenceci devlet olarak suçludur.

Bu devlete karşı isyan suç değil, haktır!

Ve bu devletin suçları için, işçi sınıfı ve tüm milliyetlerden emekçiler, tüm ezilenler birbirine söz vermelidir:

Egemenlere hep birlikte şu denmelidir: Siz af vb. konusunda ne yapanrsanız yapın, biz sizin insanlığa karşı işlenmiş suçlarınızı **"Unut mayacağız - Affetmeyeceğiz!"**

Bütün milliyetlerden işçilerin, köylülerin, emekçilerin demokratik devriminde gerçek suçluların suçlarının faturası çıkarılacaktır, hiç bir suç cezasız kalmayacaktır!

6 Temmuz 2003 ■

TC'nin Kürt, Kürdistan düşmanlığı sürüyor!

Geçen sayımızda "TC'nin Musul-Kerkük hesapları..." başlıklı yazımızda, ABD'nin Irak-Güney Kürdistan'a yönelik savaş hazırlıklarını yürüttüğü dönemde Türk hakim sınıflarının ve emireri medyanın tavrına kısaca değinmiştik. Bu arada şunu da tespit etmiştik:

"Kendi deyimleriyle Kürt devletinin kurulması ve Musul-Kerkük'ün Kürtlerin kontrolünde olması Türk hakim sınıfları için 'kırmızı çizgi'lerdir, savaş gerekçeleridir." (sayfa 21)

Sözkonusu "kırmızı çizgiler" savaş öncesi dönemde olduğu gibi, savaş sürecinde de Türk hakim sınıflarıyla ağababaları ABD emperyalizmi arasındaki pazarlıklarda önemli rol oynadı. TC, Güney Kürdistan'a –orada bulunan andaki askeri gücü dışında–, Musul ve Kerkük'ün Kürtlerin kontrolüne geçmesini ve olası bağımsız Kürt devletinin ilanını engellemek; buna ek olarak PKK/KADEK'in silahlı güçlerini mümkün olduğunca ortadan kaldırmak için resmen ve anlaşmalı girmek istiyordu. Ama bu istek ABD tarafindan kabul görmedi. Bunun arkasında yatan hesaplar değişik tabii ki, ama TC'nin ordusunun Güney Kürdistan'a girmesinin "Irak muhalefeti"ni rahatsız edeceği, bir Türk-Kürt çatışmasının yaşanabileceğini ve bunun ABD için sorunu daha da karmaşık hale getireceği vb. düşünceler ABD'nin tavrını belirleyen bazı düşüncelerdi.

ABD emperyalizmi TC'yi "teskin etmek" için "TC'nin istemediği yöndeki gelişmelere izin vermeyeceğiz" yönlü garanti verdiler ve Türk ordusunun "Irak'a girmesine gerek yok" tavrını takındılar. ABD'nin istediği askerini Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da konuşlandırması yönündeki tezkere TBMM'de çıkmayınca, TC'ye karşı "Kuzey Irak'a girersen bizimle çatışabilirsin, kötü olur" vb. yönlü sert çıkışlar da yaşandı.

Tezkerenin çıkmamasının nedeni hakkında TC Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Gül, yaptığı açıklamada şunları söyledi:

"...Biz sınırın Irak tarafında 20-30 km. derinlikte güvenlik kuşağı oluşturmayı istiyorduk. Amerikalılar, Türk askerinin Kerkük ve Musul'a kendileriyle tam bir işbirliği içinde girişini bile istemediler. (...) Musul ve Kerkük'e Amerikalılarla birlikte girişimiz kabul edilmiş olsaydı tezkere geçerdi." (Radikal, 15 Nisan 2003)

Savaştan kısa süre önce Ankara'da ABD Başkanı Bush'un Irak danışmanı Halilzad'ın Türkiye'yi Irak muhalefeti ile,

özellikle de Kürt gruplarıyla buluşturup gerçekleştirilen anlaşmaya rağmen Kürt düşmanlığı yapıldı, yapılıyor. Sözkonusu üzerinde anlaşılan noktalar, basına yansıdığı biçimiyle şunlardır:

"– Irak'ta Irak halkını tam temsil eden bir yönetim sağlanacak. – Irak'ın bağımsızlığı, özgürlüğü, toprak bütünlüğü ve ulusal birliği korunacak. – Irak'ın gelecekteki yapısı, Irak halkının bütününün hür iradesi ve tam katılımıyla belirlenecek. – Irak'ın doğal kaynakları, ulusal yararlar ve Irak halkının tümü için ulusal ekonomiyi güçlendirmek amacıyla kullanılacak. – Irak'ın tüm bölümleriyle şehirleri bir bütün olarak millete aittir. – Ülke içinde kontrolsüz nüfus hareketleri engellenecek. – Irak rejimi tarafından el konulan evlerle ilgili iddialar, kurulacak komisyon tarafından değerlendirilecek. – Irak'ın anayasal halkları olan Araplar, Kürtler, Türkmenler, Asuriler, Keldaniler ve diğerlerinin hakları ve özgürlükleri korunacak." (Milliyet, 20 Mart 2003)

Bu noktalardaki anlaşma KDP ve YNK tarafından da onaylanmıştır. Bu haberi veren 20 Mart tarihli Milliyet gazetesinin manşeti de "Kürtlerden söz" idi. Yani Güney kürdistanlı Kürtler de –somutta KDP ve YNK– bağımsız bir devlet ilan etmeyecekleri ve Musul ile Kerkük'ü ele geçirmeye çalışmayacakları konusunda tavır belirlemişlerdi. Sadece anlaşmayı onaylamak değil, "koalisyon güçleri" çerçevesinde hareket etmenin dışına çıkmayacakları yönünde de garanti veriyorlardı ve gerçekten de savaş sürecinde işgalci emperyalist güçlerin yönetiminde, onların istediği temelde hareket ettiler.

ABD ile –KDP ve YNK'nin de kabul ettiği "bağımsız devlet ilan edilmeyecek, Musul ve Kerkük'ü ele geçirme yönünde adımlar atılmayacağı" görüşü temelinde– kendi "kırmızı çizgileri" üzerine teminat alan Türk devleti, tüm bunlara rağmen savaş döneminde medyası üzerinde Kürt düşmanlığını körükledi durdu...

Hele bir de "koalisyon güçleri" çerçevesinde Kürt askeri güçleri (peşmergelerin) Kerkük ve Musul'a girince Türk hakim sınıflarının "kırmızı çizgileri" aşıldı... ve ya anlaşmalara, teminatlara rağmen tersi durum olursa ne olur? diye Türk hakim sınıflarının kuyruğu tutuştu...

Kürt, Kürdistan düşmanlığının körüklenmesi öyle bir hal aldı ki, bazı burjuva gazeteciler bile "sınırın" aşıldığını yazma durumunda kaldılar. Bu Kürt düşmanlığının körüklenmesine Türkmen-Kürt düşmanlığı ile Arap-Kürt düşmanlığının körüklenmesi de eklendi.

Özellikle TC ile işbirliği yapan Türkmenleri –Türkmen Cephesi– kışkırtarak bir Türkmen-Kürt çatışması yaratıp müdahale etme ortamı yaratmak için de çaba gösterildi.

GÜNEY KÜRDİSTAN'DA OLANLAR NEDİR?

Her şeyden önce bilince çıkarılması gereken şey, Güney Kürdistan'ın Kuzey Kürdistan gibi ilhak, işgal edildiği, bir iç sömürge olduğu; Kürt ulusunun ve bu coğrafyada yaşayan ulusal azınlıkların faşist Saddam rejiminin baskısına maruz kaldığı gerçeğidir. Ulusal sorun ülkenin temel sorunlarından biridir.

Sömürgeci faşist bir rejime karşı ulusal haklarını elde etmek için mücadele, ezilen ulus ve milli azınlıkların en doğal de-

mokratik hakkıdır. Nasıl bir mücadele vereceklerine, hangi amaç için çalışacaklarına karar vermek de sadece ve sadece onların hakkıdır.

Nasıl ki, Türk hakim sınıfları ABD veya başka emperyalistlerle işbirliği yapma hakkını kendinde görüyorsa, Kürtler adına hareket eden Barzani ve Talabani gibilerinin ve onların örgütlerinin de mücadele ya da işbirliği yapma hakkı vardır. Ve ezen bir ulusun iktidarı, partileri ya da temsilcilerinin ezilen ulus ve milliyetlerden insanlara, örgütlere "sizin ezen ulusun ulusal baskısına karşı mücadele, ya da bu mücadelede başka bir güçle işbirliği yapma hakkınız yoktur" deme hakkına sahip değildir.

Barzani ve Talabani gibi liderlerin, onların örgütlerinin siyasetiyle Güney Kürdistan'da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun mümkün olmadığını, olamayacağını söylemek, onları eleştirmek ve Güney Kürdistanlı işçi ve emekçilere doğru yolu göstermek uluslararası komünist hareketin, komünistlerin ve en başta da Kürdistanlı komünistlerin hakkı ve görevidir.

Bu görev temelinde soruna yaklaşıldığında, ezen uluslardan komünistlerin öncelikle "kendi" devletlerine, onun ulusal baskı siyasetine, başka ulus ve milliyetlere karşı düşmanlığın körüklenmesine karşı mücadele etme görev ve yükümlülükleri vardır.

Savaşa hazırlık ve savaş sürecinde KDP ve YNK ABD ile işbirliği içinde, ABD emperyalistlerinin gözüyle "güvenilir" olan müttefikler olarak artı puan topladılar.

Bunların siyaseti, küçük hayduta karşı kendilerine çıkarları gereği destek veren büyük haydutlara dayanma, kurtuluşu onlardan bekleme siyasetidir. Bu siyaset kuşkusuz ezilen ulusun –Kürt ulusunun– kurtuluşu sorunu sözkonusu olduğunda yanlış ve gerçek çözümü getiremeyecek, düzeniçi, burjuva bir siyasettir. Ezilen ulus ve halkların kurtuluşu için mücadele edenlerin bu siyasete karşı da mücadele etmesi gerekiyor. Fakat bu mücadele, KDP ve YNK'nin nasıl olur da böyle davranacağı eleştirisi ve yaklaşımı temelinde olmaz.

Çünkü Barzani (KDP) ve Talabani'den (YNK) başka türlü davranılması zaten beklenemez. Soruna burjuva siyaset açısında yaklaşıldığında KDP ve YNK kendi karakterleri gereği yapmaları gerekeni yapıyorlar. Burjuva diplomatik ilişkilerde, emperyalistler nezdinde kendileri için belki de son on yılların en güçlü pozisyonunu elde ettiler.

Bu pozisyonun savaş sonrasına yansımasının tam olarak nasıl bir hal alacağı henüz ortaya çıkmış değil. Ama gidişatın merkezi bir Irak hükümetinde etnik ve dini grupların temsil edildiği ve kendi bölgelerinde de bir tür "bölgesel özerklik"in yaşanacağı bir yapılanmaya doğru olduğu söylenebilir. Bunun tam olarak nasıl gerçekleşeceğini zaman gösterecektir.

Bu gelişmelerin Kürt ulusuna ve milli azınlıklara burjuva demokrasisi çerçevesinde bazı hakları beraberinde getireceği ve sadece bu bağlamda faşist Saddam rejimi dönemine göre –kötünün iyisi olan bir durum– daha iyi olduğu tespit edilebilir. Ama Irak ve Güney Kürdistanlı işçi ve emekçilere taşınması gereken temel düşünce, emperyalist işgalcilerin işçi ve

emekçilerin sorunlarına çözüm getiremeyeceği, tersine tüm bu sorunların –ulusal baskı, sınıfsal, sosyal sorunların tümünün– yaratıcısının kapitalist-emperyalist sistem olduğu; çözümün de bu sömürü sistemine karşı mücadele ve sistemin yıkılmasıyla, işçi-köylü devrimci demokratik iktidarının kurulması ve sosyalizme giden yolun açılmasıyla, sosyalizmin kurulmasıyla gerçek anlamda sağlanabileceği düşüncesidir. Kısacası tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin demokratik hakları için verecekleri mücadeleyi sosyalizm için mücadeleye bağlı ve sosyalizme varma hedefiyle yürütmeleri için çalışılması görevi, her zamankinden fazla kendisini dayatmıştır.

Güney Kürdistan ve Irak'ta gelişmeler nasıl gelişirse gelişsin sömürgeci faşist Türk devletinin Güney Kürdistan ve Irak'a müdahale hakkı yoktur.

TC VE MEDYASININ BAZI TAVIRLARI...

TC'nin devlet olarak siyasetinin ne olduğu yukarıda aktardığımız tavırlarda ortaya çıkmaktadır. Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin ilanı savaş gerekçesiydi, gerekçesidir. Musul ve Kerkük'ün Kürtlerin denetimine geçmesini de bu çerçevede ele alan ve mutlaka engellemek istediği bir olgudur.

Bir başka olgu ise, sayısının ne kadar olduğundan bağımsız olarak, Türk askeri güçlerinin Güney Kürdistan'da olduğudur. Türk askeri güçlerinin "Kuzey Irak"ta olduğu gerçeği ABD emperyalizminin temsilcileri tarafından da bilinmekte ve kabul görmektedir.

Fakat sömürgeci faşist Türk devleti daha fazlasını istemektedir... ABD'nin KDP ve YNK somutunda Kürtleri "müttefik güçler" içine almasını içine sindiremiyor. Sindirim sistemi bozuk olan sadece dönem dönem başbakan olan Ecevit gibileri değildir. Bu faşist devletin özellikle ulusal sorunda, somutta da "misak-ı milli" sınırlarının içinde gördüğü ve hâlâ hayaliyle yaşadığı Musul ve Kerkük'ün TC'nin sınırlarının dışında olması sorununda sindirim sistemi –devletin kendisi ve düzeni gibi– bozuktur!

Türk hakim sınıfları üç-dört haftalık savaş sürecinde birçok kez ABD emperyalizminin temsilcileriyle görüşmede bulunup resmen "nota"lar verdi. "Koalisyon güçleri" çerçevesinde Kerkük'e giren Kürt silahlı güçleri karşısında, emireri medyada kelimenin gerçek anlamında bir karşı kampanya sürdürüldü.

Devlet temsilcileri ve yetkilileri ABD emperyalizminin temsilcileriyle telefon görüşmelerinde, "siz yapamıyorsanız biz geliriz" vb. "uyarılarını" yapıp, ***"Bundan sonra verilebilecek tek emir, artık 'Yürüyün' olabilir. Her konuda hazırız."*** diyerek Güney Kürdistan sınırında orduyu "hazırol!"a seferber ederken; medyada Kürtlerin Türkmenleri kurşuna dizdiği, her yanı, her şeyi yağmaladığı; Türkmen kayıtlarını, nüfus ve tapu müdürlüğünü talan ettiği; Arapları evinden barkından sürdüğü; hattâ, Kürtlerin Türkmen mezarlarını tahrip ederek mezarların üzerindeki Türk isimlerini Kürtçe isimlerle değiştirmeye başladığını, sahte isimlerle içi boş mezarlar yaptırarak geçmişte bölgede Kürt nüfusunun Türkmenlerden fazla olduğunu ispatlamaya çalıştığı vb. vb. konu-

lar işlendi. Kerkük'te petrol üretiminin düşmesi bile, Kürtlerin "talancılığına" bağlandı…

Barzani ve Talabani'nin açıklamalarında Kürtlerden, Kürdistan'dan bahsetmelerine, veya Musul ve Kerkük'ün Kürt kentleri olduğunu söylemelerine; Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girmesinden yana olmadıkları vb. yönlü açıklamalarına karşı ise medyada sürekli bir kışkırtma siyaseti yürütüldü. Televizyon programlarının bazılarında da yapılan tanımlama, –aşağılamak için tabii ki– "peşmerge Barzani", "peşmerge Talabani" ve benzeriydi.

Türkmenlerin kurşuna dizilmediği, katliamın olmadığı, olanların "münferit" olaylar olduğu, TC tarafından bölgeye gönderilen "irtibat" güçlerinin verdiği raporda da açıklanmasına rağmen medyada yalan haberler sürdü. Bu tür haberlerin ve tavırların açık abartılı hali bazı liberal burjuva gazetecileri bile rahatsız etti…

Tercüman gazetesinde yazan Cengiz Çandar, 13 Nisan tarihli yazısında şunları vurguluyor:

"Bu arada, çok kişiye garip gelebilir ama Irak'taki gelişmeleri çok yakından izleyenlerin bildiği bir olgu şu: Tüm Irak şehirleri içinde yağma ve talanın en az olduğu hatta üzerinde bile durulması gerekmeyecek ölçüde cereyan ettiği bir yer var ise, orası Kerkük!

Daha ilginci, bunun böyle olmasının sebebi, peşmergelerin oraya girmesi ve böyle bir gelişmeyi gereksiz kılacak türden bir otoritenin iyi-kötü oraya yerleştirilmeye çalışılması."

Cengiz Çandar kendisinin de parçası olduğu emireri medyanın Kerkük'te Kürtlere malettiği "talan" vb. şeylerin yalan olduğunu böyle ortaya koymaktadır.

Bir yandan yazılanların, söylenenlerin esas olarak yalan olduğu ortaya çıkarken, diğer yandan başka yollar deneniyordu. Örneğin, Saddam rejimini yıkma savaşında "müttefik güçlerin" karşısındakilerin esas olarak Arap ulusundan olduğu gerçeğinin üzeri örtülerek, çatışmalara Arap-Kürt çatışması imajı verilmeye çalışıldı.

Kürtlerin –özellikle de silahlı peşmergelerin– Kerkük'ten çıkarılması için ABD yetkilileriyle doğrudan ilişkiye geçildi ve Powell'in TC'ye verilen taahhütlere bağlı olduklarını, duruma el koyacaklarını açıklamasıyla; ardından da silahlı peşmerge güçlerinin –ABD'nin ihtiyaç duyduğu kesim dışındakiler– Kerkük'ten çekildiği yönündeki haberlerle TC'nin Dışişleri Bakanı Gül'ün toprağına da su serpildi… Başbakanken beceremediği işleri şimdi Dışişleri Bakanı olarak nasıl da beceriyordu? Türk askeri yetkililerinden bile alkış alıyordu!

ABD emperyalizminin sömürge valisi olarak atamayı planladığı ve sonuçta "terörle mücadele dairesi eski başkanı" Paul Bremer'in emri altında çalışacak olan emekli General Jay Garner'in, "Kürt kenti Kerkük'ün kimin yönetimine geçeceği daha sonra ele alınacak." diye tavır takınması da Türk hakim sınıflarının kuyruğunu acıttı… Ayağa kalktılar! Ve, "stratejik dostu" ABD'ye "nota"yı bastılar!

Ne demekti "Kürt kenti Kerkük"? "Kerkük Türktü Türk kalacaktı!" Kerkük "hiçbir zaman Kürt kenti olmamıştı". Ağzından çıkanı kulağı duymalıydı Garner'in! Bunu diyenler bir avuç bölücüydü… Garner bölücüleri mi destekliyordu? Bu olamazdı! Hem de Mart ayı başında

Ankara'ya gelen Colin Powell'in Türk tarafina verdiği teminatlara ters düşüyordu, ABD yetkilileri bu "çatlak sesi" hemen susturmalıydı...

TC'nin kuyruk acısını ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Boucher ve ABD'nin Türkiye büyükelçisi Pearson'un yaptığı açıklamalar dindirdi. Sözkonusu açıklamalardaki teminat, Irak'ta hiçbir kentin, ya da şehrin belli bir gruba ait olarak görülmediği, ABD'nin siyasetinin "Irak'ın tüm şehirlerinin Irak halkının" olduğu biçiminde açıklanarak verildi.

Benzeri bir gelişme de İngiliz Dışişleri Bakanı Jack Straw'ın "Kürt Özerk Bölgesi" şeklindeki ifadesine karşı yaşandı. Türk devleti temsilcilerini Ankara ve Londra'da devreye sokarak Ankara'nın bu tür ifadeleri "kabul edilemez" ifadeler olarak gördüğü uyarısı İngiliz yetkililere iletildi.

ABD'ye karşı fazla bir şey yapamayacağını bilen Türk hakim sınıfları, verilen teminatlara, sözlere güvendiklerini açıklayarak savaş öncesi ve sürecinde ilişkileri bozulan ABD ile arayı ısıtmaya çabalarken, Türkmenleri silahlandırmaya çalışan Türk özel timinin ABD askerleri tarafindan sınırdışı edilmesi olayı, ABD askeri yetkilileri tarafindan kamuoyuna da yansıtıldı.

Türk hakim sınıfları, böylesi bir çabanın olmadığına yönelik, yani Türkmenleri silahlandırma olayının olmadığı yönünde bir açıklama yapmaya bile gerek duymadılar. Çünkü olay çok açıktı. Üzerinde durulan esas nokta, kimin ihbar ettiği ve böyle bir durumun yaşandığı zaman, olayın saklanması ve sadece taraflar arasında bilinmesi gerekirken, neden ABD askeri yetkilileri tarafından kamuoyuna açıklandı noktasıydı.

Türk devletinin ABD ile karşı karşıya geldiği bu durumda bile, peşmergelerin özel timi ihbar ettiği, Türkmenlere "kendilerini korumaları için" yapılmak istenen "yardımı" engellemeye çalıştıkları vb. yönlü haberler yayınlandı.

Bu birbuçuk aylık süreçte değinilmesi gereken bir nokta da İran ve Türkiye arasındaki tüm çelişki ve farklı düşüncelere rağmen, Kürt devletine karşı olma noktasında birleştiklerinin, bu noktada birlikte hareket etme konusunda mutabık kaldıklarının bir kez daha yaşandığı gerçeğidir.

Nisan ayı başında Ankara'ya gelen İran Dışişleri Bakanı Harrazi ile Türkiye Dışişleri Bakanı Gül'ün yaptığı görüşmelerde, "Kürt devleti kurulmaması konusunda tam mutabakata" vardılar.

Kısaca özetlenirse, sömürgeci faşist Türk devleti ve medyası Irak ve Güney Kürdistan'da yürüyen savaş sürecinde de Kürt düşmanlığını kışkırtmış, Kürtleri Arap, Türkmen ve diğer ulus ve milliyetlerden halklarla çatıştırmaya çalışmıştır.

TC yetkilileri ve medyası sadece Güney Kürdistan'daki KDP ve YNK'nin etkisindeki Kürtlere karşı değil, bir bütün olarak Kürt düşmanlığını körüklemiştir, körüklemektedir.

Başta Türk ulusundan işçi ve emekçilerin olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin sömürgeci faşist Türk devletinin bu siyasetine karşı mücadele etmesi görevdir.

İşgalci faşist Türk ordusu Güney ve Kuzey Kurdistan'dan, Batı Ermenistan'dan, Kuzey Kıbrıs'tan defol!

11 Mayıs 2003 ■

Her katliam, işkence ve tecavüzün hesabı sorulacak! Hepimiz Gülbahar'ız!

Evet, hepimiz Gülbahar'ız! Özgürlük ve haklarımız için mücadele ettiğimiz, düşmanın baskı ve terörüne boyun eğmediğimiz sürece başımız dik, onurumuz temiz… Her katliam, işkence ve tecavüz, faşist Türk devletinin barbar sicilini kabartıyor. Bunlar unutulmayacak, hesabı sorulacak.

DEHAP İstanbul Kadın Kolları Yöneticisi Gülbahar Gündüz 4 sivil polis tarafından kaçırılarak işkence ve tecavüze uğradı.

Yapılan gayet bilinçli bir saldırıdır… Şoven faşist Türk devleti ulusal hakları için mücadele eden Kürt kadınlarına gözdağı vermek ve yıldırmak istiyor. Onlara geri adım attırmak, mücadeleden alıkoymak istiyor. Devletin Kürt kadınlarının mücadelesinden duyduğu rahatsızlık, Gülbahar Gündüz'e saldıran polislerin ağzından dökülüyor:

"Genel af kampanyasında siz kadınlar niye öndesiniz?"

Faşist Türk devletinin kendisine yönelik hiçbir muhalif harekete tahammülü olmadığı, her türlü muhalif hareketi kan ve terörle bastırdığı bilinen bir gerçek. Ancak kendine kafa tutanlar, yılmadan mücadelelerine devam edenler hem Kürt hem de kadın olunca faşist şoven damarları daha da bir kabarıyor ve egemenliklerini en ilkel erkek saldırganlığıyla, tecavüzle korumaya çalışıyorlar.

Fakat bu hesap yanlış – tutmayacak! Kuzey Kürdistan-Türkiyeli kadınların özgürlük mücadelesi zafere kadar sürecek!

Yıldırmak, sindirmek için tecavüz ettikleri Gülbahar Gündüz egemenlere inat şöyle haykırıyor: "Benim kesinlikle başım dik ve onurum tertemiz. Ölümden korkanlar onlar, bizim korktuğumuz tek şey

ise onursuz ölmektir."

Onun bu sözleri özgürlük ve eşitlik için mücadele eden kadınlarda umut ve sevinçle yankısını buluyor: "Hepimiz Gülbahar'ız!"

Evet, hepimiz Gülbahar'ız... Özgürlük ve haklarımız için mücadele ettiğimiz, düşmanın baskı ve terörüne boyun eğmediğimiz sürece başımız dik, onurumuz temiz... Her katliam, işkence ve tecavüz, faşist Türk devletinin barbar sicilini kabartıyor. Bunlar unutulmayacak, hesabı sorulacak.

Günbahar Gündüz'e yapılan saldırı özelde özgürlük ve ulusal hakları için mücadele eden Kürt kadınlarına ve genelde de bütün ezilen kadınlara yapılan bir saldırıdır. Bu saldırıyı nefretle kınıyoruz.

İşkence, gözaltında taciz ve tecavüz bizi ulusal-cinsel ve sınıfsal sömürüden arınmış bir dünya için mücadelemizden, özgürlük ve sosyalizm için mücadelemizden alıkoymayacak! Yapılan her saldırı faşist Türk devletine karşı kinimizi biraz daha biliyor ve bu devletin yıkılması için mücadelemizde bizi daha da kararlı kılıyor.

AB "uyum yasaları" çerçevesinde yapılan bir takım "demokrasi rötuşları" ve örneğin Kürtçe'nin kısmen serbest bırakılması bu devletin faşist niteliğini değiştirmiyor. Devlete geçirilmeye çalışılan "demokrasi" kılıfının her bir yanından barbar faşist öz fırlıyor. Uluslararası sözleşmelere atılan onlarca imzaya karşın sistemli bir şekilde uygulanan işkence ve tecavüz, "basın özgürlüğünün" ilkede kabul edilmesine karşın muhalif-devrimci-komünist basın üzerinde estirilen terör, haklarını arayan işçi-memur-öğrenci-kadın ve Kürt hareketine yönelik baskı ve terör politikası... İşte bütün barbarlık ortada!

Egemenliğini korumak için hiçbir zorbalıktan çekinmeyen, tarihi katliamlarla dolu olan Faşist Türk devletiyle "anlaşarak", "barışçıl" yoldan demokrasiye varmak mümkün değildir. Bu devlet ne Türk hakimiyetinden ne de erkek hakimiyetinden vazgeçmeyecektir. Başka yolu yok: Özgürlük ve demokrasi için, kadınların eşitliği ve hakları için faşist Türk devletinden kurtulmamız gerek!

Egemenliğini korumak için hiçbir zorbalıktan çekinmeyen, tarihi katliamlarla dolu olan Faşist Türk devletiyle "anlaşarak", "barışçıl" yoldan demokrasiye varmak mümkün değildir. Bu devlet ne Türk hakimiyetinden ne de erkek hakimiyetinden vazgeçmeyecektir.

Başka yolu yok: Özgürlük ve demokrasi için, kadınların eşitliği ve hakları için faşist Türk devletinden kurtulmamız gerek!

Kahrolsun erkek egemenliği! Kahrolsun Türk şovenizmi!

Kürt kadının özgürlüğü için Kürdistan'a özgürlük!

Faşist Türk devletini devrimle yıkacağız!

6 Temmuz 2003 ■

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan/Türkiye)
Merkezi Kadın Komisyonu

Meraklısına notlar...

Bilindiği gibi TKP (ML) –TKP-ML'nin DABK kanadı, parantezli TKP (ML)!– 2002 sonlarında yaptığını ilan ettiği bir kongreyle ismini değiştirip, kendini "Maoist Komünist Partisi" olarak adlandırdı. Yapılan kongre, "Maoist Komünist Partisi"'nin Birinci Kongresi olarak adlandırıldı.

NİTELİĞE UYGUN İSİM...

Aslında TKP(ML)'nin attığı bu isim değiştirme, bu örgütün niteliğine uygun olan ismin nihayet alınması açısından da, aynı anda birden fazla örgütün aynı isimle anılmasının yarattığı karışıklıkları önlemek açısından da iyi olmuştur.

İsim değiştirme bu örgütün niteliğine uygundur. Çünkü bu örgüt gerçekte komünist partisi değildir. Bir komünist partisinin temel özelliklerine sahip bir parti değildir bu örgüt. Bu örgütün çizigisi marksist-leninist bir çizgi değildir. Bu örgüt marksist-leninist bir komünist partisi değildir. Biz bunun neden böyle olduğunu, ortak kökenimiz olan TKP/ML'nin çizgisiyle, ve pratiği ile ilgili bir dizi yazımızda ortaya koyduğumuz için tekrarlama ihtiyacı duymuyoruz. Merak eden açar okur. (Bkz. TKP/ML İçindeki İki Çizgi Mücadelesinin Belgeleri I, II, III; Bolşevik Partizan Yayınları; İleri Adım Yok Hep Geriye Revizyonizme TKP/ML 3. Konferans Eleştirisi; Bolşevik Partizan Yayınları... Bu yayınları isteyen herkes bizden temin edebilir)

Bu örgütün çizgisi marksist-leninist değildir. Bu örgüt Mao Zedung Düşüncesi denen ve 1972 şartlarında gerçekten de modern revizyonizme karşı mücadelede Marksizm-Leninizmin devrimci özünü savunmak anlamına da gelen çizginin yanlışlarını "Marksizm-Leninizmin bir üst aşaması", "Marksizm-Leninizmin geliştirilmesi" olarak kavrayan, bunları bir sistem haline getirip Marksizm-Leninizm-

den ayrı "maoist" olan bir çizginin savunucusudur. Bu yüzden bu partinin eski ismini bir kenara koyup, kendini Maoist "Komünist" Partisi olarak ilan etmesi mantıklıdır, uygundur, kendi içinde tutarlıdır. Tek tutarsızlık komünist parti isimlendirmesinin hâlâ muhafaza edilmesinde vardır. Eğer Maoizm eşittir Marksizm-Leninizm ve komünizm ise, onun bugünkü biçimi ise –ki maoistlerin iddiası budur- o zaman Maoist Parti demek yeter. Maoist Komünist Partisi isimlendirmesinde, bu mantıkla "Komünist" sözcüğü fazladır. Önerimiz bu arkadaşların bu tutarsızlıklarından da bir dahaki kongrelerinde kendilerini arındırmalarıdır!

İLERİYE DEĞİL, GERİYE...

Kendine açıkça Maoist ismini verme, bu örgüt açısından tutarlı bir adımdır, bu anlamda olumludur. Fakat diğer yandan, gerçekte marksist-leninist kökten ne kadar uzaklaşıldığını gösterdiği noktada da olumsuzdur.

Bu örgüt "Maoist Komünist Partisi 1. Kongre Belgeleri 3" olarak yayınladığı "TKP (ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne, Bu Tarih Bizim" adlı belgede, 1972'den başlayarak bütün TKP(ML) tarihine "sahip" çıkıyor.

Bu bağlamda, Maoist Parti'nin 1972'de İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından kurulan partiyle fazla bir ilişkisinin kalmadığını aslında isim değişikliği de ifade ediyor.

Bilindiği gibi İbrahim Kaypakkaya 1972 şartlarında partinin isminin ne olması gerektiği konusunda, TİİKP Program Taslağı Eleştirisi yazısında görüşlerini ortaya koymuştur. (Bkz. İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Ocak Yayınları, 1979-İstanbul, sayfa 35-45 arası)

O orada partinin isminin neden TKP (M-L) olması gerektiğini parlak bir şekilde gerekçelendirmektedir.

İbrahim Kaypakkaya parti isminin TKP (M-L) olmasını gerekçelendirirken O, Mao Zedung Düşüncesi'ni de savunuyordu. O, "Mao Zedung Düşüncesi"nin "emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği" "yeni bir çağın" Marksizm-Leninizmi olduğu yanlış görüşünü savunuyordu. (Bkz. age, sayfa 17) O, buna rağmen, parti isminde, bırakalım Maoizm kavramını "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını bile kullanmayı önermiyordu. O, her ne kadar yanlış bir şekilde Mao Zedung Düşüncesi adına yanlış genellemelere gittiyse de, hiç bir zaman Maoizm kavramını olumlu olarak kullanmamıştır. Şimdi Maoistler işte sahip çıktıklarını iddia ettikleri İbrahim Kaypakkaya'nın bu doğru geleneğinden kopuşun, onun kimi yanlışlarını sistemleştirişin ilanını yapıyorlar.

PARTİ TARİHİ NASIL YAZILIR, NASIL YAZILMAZ?

Proletarya için tarih, geleceğe ışık tutmak için geçmişin derslerinden, geleceği kurmada yararlanmak, öğrenmek için önemlidir. Burjuva tarihinin tersine proleter Tarih yazımı, olayların, olguların doğru anlatılmasını, çarpıtılmamasını ve değerlendirmede zaman, mekân, objektif ortamın, zamana/mekâna

uygun şartların gözönünde bulundurulmasını öngörür. Proletaryanın doğru öğrenmek için doğru bilgiyle ve diyalektik materyalist bakış açısıyla değerlendirmeye ihtiyacı vardır. Palavaraya değil.

Bu bağlamda Maoist Parti "TKP (ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne, Bu Tarih Bizim" adlı kitapta tarih yazımı konusunda nasıl yapılmaması gerektiğinin örneğini veriyor.

Bir iki örnekle gösterelim.

— Doğru bilgi yerine palavra!

Maoistler, Birinci Kongremiz dedikleri kongrelerini adeta bir milat olarak görmekte ve ilk kez parti tarihine doğru bir yaklaşımı yakaladıkları iddiasını ileri sürmektedir. Kongrenin iddiasına göre; *"Geçmişte yapılan, özellikle de 1987 sonrası yapılan muhasebelerin hemen hepsi kendi olumsuz hatlarını teorileştirmekten öteye geçmemiştir." (agk., sayfa 11)* Maoist Parti Kongresi kendi iddiasına göre; *"Partimiz tarihi hakkında gerek inkârcı ve benmerkezci yaklaşımı gerekse de doğmatik tutuculuğu açıkça mahkum etmiş"* tir. (sayfa 10) vs.

Adını verdiğimiz yazıda Maoistler "parti tarihini ilk kez marksist-leninist bir muhasabeye tabi tuttukları" iddiasındadırlar. Şimdi bu iddiayı ileri sürenlerin en azından parti tarihindeki olguları olduğu gibi aktarmaları beklenir. Fakat öyle olmuyor. Maoistler parti tarihi ile gerçekte fazla ilgileri olmadığını –olgu aktarımlarında dagösteriyorlar. Örnek TKP/ML'nin kuruluş dönemine ait olarak verdikleri ve onların bu dönemin cühelası olduğunu gösteren bilgilerin bir bölümüdür.

Sözkonusu kitapta şöyle deniyor:

"TKP(ML)'nin en üst komitesi Koordinasyon Komitesi'dir. Bu komite TİİKP'den örgütsel kopuşun hemen arkasında (herhalde ertesinde demek istiyorlar / BN) *dört kişiden oluşmaktadır. Bu dört kişi Yoldaş Kaypakkaya, Ali Taşyapan, M. Oruçoğlu ve Ali Mercan'dır. Bu komitenin bileşimi ayrılıktan kısa bir süre sonrasında* (sonra demek istiyorlar herhalde / BN) *7 (yedi) kişiye çıkarılmıştır. Bu dört kişinin yanı sıra Aslan Kılıç, Cem Somel ve Ali Yavuz Çengeloğlu (Almanyalı Kadir) da Koordinasyon Komitesi'ne alınarak, Koordinasyon Komitesi genişletilmiştir." (agk, sayfa 25)*

Maoistler burada şimdiye kadar hiç bir belgede yer almayan bir iddia ileri sürüyorlar. Ali Yavuz Çengeloğlu Almanyalı Kadir'miş ve yedi kişilik Koordinasyon Komitesi'nde yer almış.

Bu konuda Maoistler bilmedikleri konularda ahkâm kestiklerini göstermekten, izgüzarlık yapmaktan başka bir iş yapmıyorlar. Bu yedi kişilik Koordinasyon Komitesi'nden bugün hayatta olanların "anılarını" yayınlamış olanları, kendileri ile konuşulmuş olanları hiç bir şekilde polis kayıtlarında ve ifadelerde adı Almanyalı Kadir olarak geçen Koordinasyon Komitesi üyesinin Ali Yavuz Çengeloğlu olduğu yönünde bir tanıklık yapmamış, bu yönde bir bilgi vermemişlerdir. Veremezler de! Çünkü "Almanyalı Kadir" Ali Yavuz Çengeloğlu değildir. Fakat Maoistler parti tarihi konusunda herhalde herkesten çok bildiklerini göstermek için olsa gerek, Almanyalı Kadir = Ali Yavuz Çengeloğlu deyivermişlerdir. Yarın da birileri bu "belgeyi" tanık göstererek, aynı palavra üzerine tarih yazabilir! Maoistler biraz ciddi olsalar, parti tarihi konusunda baş-

vurdukları Ali Taşyapan'ın anılarını doğru okusalar, bilmedikleri konularda gevezelik edecek yerde sussalar, okuduklarını 'tahminleri' ile tamamlamaya kalkmasalar, bu duruma düşmezlerdi. Fakat burada ne de olsa parti tarihini doğru yazma iddiası var. "Biz bu konuda bilmiyoruz" demek olmaz! Maoistlerin tavrı bu. Kuru sıkı atmak! Bunun Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmadığı açık.

— Doğru, diyalektik materyalist değerlendirme yerine, 'nalıncı keseri' yöntemi!

Maoistlerin parti tarihi konusunda yazdıkları, yalnızca olguları çarpıtma konusunda değil, ondan daha çok değerlendirmelerde, Marksizm-Leninizmden ne ölçüde uzaklaşlıdığının örnekleri ile dolu.

Değerlendirmelerde parti tarihine sahip çıkma adına Maoistler bir dizi noktada ne dediklerini bilmez duruma giriyor, bir kaç satır veya sayfa önce söylediklerinin tam tersini, bir kaç satır ya da sayfa sonrasında söyleyebiliyorlar.

Örneğin Birinci Konferansın (1978) değerlendirilmesinde Maoistler önce;

*"1. Konferansın **yönelimi ve niteliği MLM'dir.**"* (marksist-leninist-maoisttir / BN) *(agk., sayfa 54) (abç)* tespitini yapıyorlar.

Bu tespitin maoist olmakla ilgili kesimi tam bir hikâyedir. Birinci Konferans, bırakalım maoist olmayı, Mao Zedung Düşüncesi kavramının kullanılmasını bilimsel olarak gerekçelendirerek reddetmiştir. Fakat bizim burda esas üzerinde durmak istediğimiz bu değil… Birinci Konferansın **yönelimi ve niteliğini marksist-leninist-maoist** olarak tespit eden Maoistler devamında konferansın hataları konusunda bir dizi tespit yapıyorlar.

Bunlar içinde şunlar da var:

"Konferansımız bilimimizin Maoizmle yakaladığı üçüncü nitel aşamayı görmediği gibi, Mao Zedung düşüncesi kavramına karşı çıkma adı altında Maoizm noktasında önemli bir kırılmaya önayak oldu." (agk., sayfa 54)

"1. Konferansımız ideolojik alanda Mao Zedung Düşüncesini savunmayarak…" (agk., sayfa 55)

"Konferans… (dünya çapında / BN) *baş çelişki ve baş düşman tespiti yapılamaz deyip mevcut dünya gerçekliğine gözlerini kapayarak sol-Troçkist bir tespit yapmıştır."(agk., sayfa 56)*

Yani bir yandan yönelimi ve niteliği marksist-leninist-maoist ama diğer yandan Mao Zedung Düşüncesini savunmayan bir Birinci Konferans. Bunun ikisinin bir arada olmayacağı açık. Ama Maoistlerimiz çok "diyalektik" olduklarından maoist olmayan, bunu reddeden konferansa Maoizmi mal etmekte bir sakınca görmüyorlar. Ne de olsa parti tarihi onların tarihi!

Tarihin böyle yazımı burjuvazinin yöntemiyle tarih yazımıdır.

Maoistlerin zorluğu şu: Onlar bir yandan geçmişe yönelik olarak inkârcı görünmeme, diğer yandan ama aslında gerçek doğrunun kendileri ile başladığını gösterme zorluğu içindeler. Bu onları bir dizi cambazlığa itiyor. Fakat siyaset arenası sirk maneji değil ki!

• • •

Ne dediğini bilmemeye bir başka örnekle kapatalım:

Maoistlerin tarihlerinde "özeleştiri" yaptıkları bir konu var: "Kardelen Harekâtı"! Bu "Kardelen Harekâtı" konusun-

da okuyucu kısaca olanları hatırlamalı. Çünkü bu Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketi tarihinde bir ilk!

Ne anlamda bir ilk?

Devrimci bir örgüt, kongre niteliğinde bir koferans topluyor. Bu konferansta konferansın neredeyse bir yarısı, konferansın neredeyse diğer yarısını silahlı olarak teslim alıyor. İşkenceli sorgulardan geçirdikten sonra, sorgulananların bir bölümünün polis olduğuna karar verip, imha ediyor!

Bunun Marksizm-Leninizm adına savunulacak hiç bir yanının olmadığı, bunun adının Marksizm-Leninizm değil, burjuva komplocuğu olduğu açıktır!

Şimdi Maoistler bu konuda, yalnızca bir noktada "özeleştiri" yapıyorlar: Soruşturma ve sorgulama yöntemi, yani işkence konusundadır yaptıkları özeleştiri! Sorgulamada işkenceyi *"burjuvaziden ödünç alınmış karşıdevrimci yöntem" (agk., sayfa 469)* olarak adlandırıyorlar. *"Kongremiz... bu hata ve suçtan dolayı Türkiye-Kuzey Kürdistan porletaryası ve ezilen halkları başta olmak üzere enternasyonal proletarya ve dünya halklarından özür diler" (agk., sayfa 469)* diyorlar.

Fakat aynı kongre "Kardelen Harekâtı"nda bu burjuva yöntemlerle, "suç"la varılan sonuçları onaylamakta da hiç bir sakınca görmüyor. Şöyle diyorlar:

"Kongremiz gerek Kardelen Harekatında gerekse KHK sonrası örgüt içinde ve örgüt dışında açığa çıkarılıp (Nasıl? Hangi yöntemle? İşkenceli sorguyla, "suçla" "burjuvazinin yöntemiyle!" / BN) *ölümle cezalandırılan ajan ve işbirlikçelere karşı izlenen siyaseti detaylı bir şekilde ele almış ve değerlendirmiştir. Bu değerlendirmeler sonucunda Karşı-Devrimci Hücre elemanlarının ölümle cezalandırılması genel olarak doğru bulunurken, ancak kimi ajan ve işbirlikçilerin ölümle cezalandırılması konusunda aşırıya kaçıldığı sonucuna varıldı." (agk., sayfa 469)*

Kısaca: Maoistler burjuva yöntemleriyle, kendi deyimleriyle "suç" işleyerek vardıkları 'ajan-işbirlikçi' sonuçları konusunda en ufak bir kuşkuya bile sahip değildir.

Bu bağlamda yapılan "özeleştiri"nin de beş para değeri yoktur.

• • •

Maoist Parti'nin kongre belgelerinin elimize geçen "Parti Tarihi", parti tarihinin menşevikçe yazımının nasıl olduğunun güzel bir örneğidir.

Biz geçmişte, bu akımın belgeleriyle uzun uzadıyla uğraşıyorduk. Çünkü hâlâ bu akımdan arkadaşlara yanlışlarını göstererek, onları doğru yönde etkilemek konusunda umudumuz, beklentimiz vardı.

Süreç içinde menşeviklerin 'ileri adım' olarak tanıttıkları her adım, hep geriye, revizyonizme bir adım olarak belgelendi.

Bizim için uzun süreden beri bu akımla özel olarak uğraşmak diye bir görev kalmadı. Atılan yeni adım da bunu bir kere daha gösteriyor.

Maoizm, Marksizm-Leninizmin değil, Marksizm-Leninizmden uzaklaşmanın, Mao Zedung Düşüncesi'nin kimi yanlışlarının sistemleştirilmesinin adıdır.

Maoist Parti tanımı, menşevik kanatların tümü için uygundur. Bizce hepsinin bu ad altında birleşmesi, safların daha da belirginleşmesi açısından kötü olmaz.

Temmuz başı 2003 ■

İbo'dan öğrenmek…

Geçen sayımızda **"İbo'dan öğrenemeyenler…"** başlığıyla yazdığımız yazıda TKP/ML'nin 7. Konferansı'nda ulusal sorunda takındığı tavıra değinmiştik. İbo'dan öğrenemeyen sadece TKP/ML değil. Şimdi 1. Kongresi'ni yaparak TKP(ML) adını MKP olarak değiştirenler de İbo'dan öğrenemeyenlerdir. İbo'nun yanlışını aşma yerine sistemli hale getirerek savunma noktasına kadar götürme noktasında da birleşmektedirler.

Örneğin İbo, Mao Zedung Düşüncesi'nden etkilenmiş ama hiçbir zaman "Maoizm"i savunmamıştır. İbo'nun savunucuları olduğu iddiasında olan TKP(ML), İbo'yu Maoist ilan ediyor ama bununla kalmıyor, adını da Maoist Komünist Partisi olarak değiştirip İbo'nun savunucusu kesiliyor. TKP/ML ise adını sürdürüyor ama özde farklı bir şey savunmuyor.

Ulusal sorunda da İbo'dan öğrenemediklerini, İbo'nun doğrularını savunmadıklarını, yanlışlarını sistemli hale getirerek uç noktasına götürdüklerini takındıkları tavırlarla ortaya koymaktadırlar. Bu baglamda MKP, ulusal sorunda da TKP/ML'nin gerisinde kalmıyor…

Biz bu sayımızda İbo'nun ulusal sorundaki tavrını nasıl değerlendirdiğimizi –önceden okuyanlara yeniden hatırlatmak, bilmeyenlere de öğrenmeleri için– olumlu olarak ortaya koymak istiyoruz. 4. Kongre'mizde ortaya koyduğumuz değerlendirme tezler halinde şöyledir:

TEZLER HALİNDE İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN "TÜRKİYE'DE ULUSAL SORUN"U

1. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, Marksizm-Leninizm'in ulus tanımını, bu tanımın sınıfsal içeriğini doğru olarak kavramış ve revizyonist çarpıtmalara karşı savunmuştur. İbrahim Kaypakkaya Marksizm-Leninizm'in bilimsel ulus tanımına dayanarak, Türkiye'de Kürtlerin bir ulus oluşturduğunu kanıtlamış, ikna edici bir biçimde ortaya koymuştur. Kürtlerin varlığının bile –hem de solculuk adına da!– tartışıldığı bir ortamda, Türkiye'de Kürtlerin bir ulus olduğunun yüksek sesle ilanı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın önemli bir katkısıdır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, yalnızca Kürt ulusal sorununda değil, Türkiye'de yaşayan diğer ezilen milliyetler sorununda da "ezilen milliyetlere tam hak eşitliği" ilkesini savunarak, Marksist-Leninist bir konumda durmuştur.

2. Ulusal baskının yalnızca emekçi yığınlara değil, aynı zamanda ezilen ulusun burjuva ve toprak ağası sınıflarına da uygulandığı konusunda doğru pozisyonu savunmuştur.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ulusal mücadele ile sınıfsal mücadele arasındaki ilkesel ayrılığı

ve bunların ilişkilerini doğru bir biçimde ortaya koymuş ve sınıf mücadelesinin özgürce gelişmesi için ulusal baskının ortadan kaldırılmasının oynayacağı rolü doğru olarak belirlemiştir.

3. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın, Marksizm-Leninizm'de yalnızca ayrılma hakkı olarak yorumlanıp, savunulduğunu doğru olarak ortaya koymuştur.

4. Ulusal sorunun çözümünü Proleter Devrime bağlı ele alarak, temel ilkeyi doğru olarak savunmuştur.

5. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, milliyetçiliğe karşı mücadele konusunda, ezen ulus şovenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında yapılması gereken ayrımı doğru olarak yapmıştır.

O, milliyetçiliğe karşı mücadelede, esas darbeyi doğru olarak Türkiye'de ezen ulus şovenizmi olan Türk şovenizmine yöneltmiştir. O, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da mücadele etmiştir.

6. Ulusal sorunun Demokratik Halk Devleti'nde çözümü konusunda berrak Marksist-Leninist bir program savunmuştur.

7. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ezen ulus komünistleri ile ezilen ulus komünistlerinin ulusal soruna yaklaşımda ikili –ayrı– görevleri konusunda Marksist-Leninist ilkeyi çıkış noktası almış ve savunmuştur.

8. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bütün milliyetlerden işçilerin Komünist Partisi'nde ve bütün sınıf örgütlerinde ortak örgütlenmesini savunmuştur.

9. Genel programatik açıdan, net Marksist-Leninist bir pozisyonda durarak, bu konuda Bolşevik programın temel taleplerini savunmuştur.

Bütün bunlar, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ulusal sorunda açıkça Marksist-Leninist pozisyonda olduğunu göstermektedir…

10. İbrahim Kaypakkaya, milli sorunda Lenin ve Stalin'e dayanmış, onların teorisini çıkış noktası almış ve bu teoriyi Türkiye-Kuzey Kürdistan pratiği ile başarılı bir biçimde kaynaştırmıştır.

11. İbrahim Kaypakkaya, Marksizm-Leninizm'in ilkelerinden yola çıkarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, Cumhuriyet döneminde Kürt isyanları konusunda doğru tavır takınmış, TKP'nin –aynı zamanda Komintern'in de tavrı olan– tavrını doğru bir temelde eleştirmiştir.

12. İbrahim Kaypakkaya, Kürtlerin parçalanmış bir ulus olduğu ve bu "tarihi haksızlık"ın ortadan kaldırılmasına ancak Kürt ulusunun kendisinin karar verebileceği doğru tezlerini savunmuştur.

13. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın hataları ikincildir.

– İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "…milli baskıların esas hedefi ezilen, bağımlı ve uyruk milletin burjuvazisidir", "Milli hareketler özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımaktadır" şeklinde tespitler yapmaktadır. Bu tespitler, emperyalizm çağı için yanlış tespitlerdir.

– İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Milli baskının amacı nedir?" başlığı altında yürüttüğü tartışmada, "meselenin özünün pazara kimin hakim olacağı" sorunu olduğunu söylemektedir. Bu tez de emperyalizm çağı açısından yanlıştır. Ancak İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinde bu tespit, teorik bir yanlış olarak durmaktadır.

– İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" bağlamında, Şafak revizyonizmi ile hesaplaşmamıştır. Ulusal özellikleri dikkate alan, özel bir örgütlenmenin gerekliliğini savunmamıştır.

– İbrahim Kaypakkaya'nın "Kürt ulusal hareketinin … çözüme bağlanmamış tek ulusal hareket" olduğu tespiti, 1972 için yapılan somut bir tespit olarak alınsa da özellikle de Ermeni ulusal hareketi bağlamında eksiktir.

(Bolşevik Partizan sayı 62, sayfa 14-15) ■

TKP(ML) [MKP] Sempozyumu'ndan...

TKP(ML) sempozyumuna Almanya / Hessen BP taraftarları olarak katıldık.

Toplantı, başlaması gereken saatten çok geç başladı ve toplantı salonunda yaklaşık 300 kişi vardı.

Saygı duruşundan sonra toplantıyı yönetenler, toplantı hakkında kısa bilgi verdiler. Katılımcıların genellikle "DEH"ten parti temsilcilerinin olduğu açıklandı. Bizim görebildiğimiz kadarıyla MLKP, Maoist Merkezciler, Partizan, Uzun Yürüyüş taraftar ve okurları da vardı.

Konuşmacı, önce sözlü bilgi vermek istedi, ardından bundan vazgeçip 18 sayfalık yazıyı okudu. Özetle şunlar anlatıldı:

TKP(ML) adını Maoist Komünist Partisi (MKP) olarak değiştirdiklerini; ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak TKP(ML)'nin devamı olduklarını ve onu yaratan Maoizmin Türkiye-Kuzey Kürdistan temsilcisi İbrahim Kaypakkaya'nın en kararlı savunucusu olduklarını söylediler. İbrahim yoldaşı böylece bir kez daha Maoist ilan ederek onun bilinçli olarak TKP'nin adının arkasına marksist-leninist tanımını koyarak kendini revizyonizmden, oportünizmden ayırdığını, ama bununla Maoistliği, Maoizm'i savunmadığı gerçeğini bir kez daha tersyüz ettiler... Mao Zedung Düşüncesi'ni savunmakla, Maoizmi savunmanın bir ve aynı şey olmadığının üstünü de böylece örtmeye devam ettiklerini gösterdiler.

Yeni Demokratik Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin savunucusu olduklarını, ordularının (!) ismini de Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) olarak değiştirdiklerini; bir de Maoist Gençler Birliği'ni (MGB) oluşturduklarını anlattılar.

Dünyadaki son gelişmelerin devrimin fırtına merkezlerini gösterdiğini, bu merkezlerin de Asya, Afrika ve Latin Amerika olduğunu –temcit pilavının ısıtılıp yeniden sunulması gibi– savundular. Zincirin en zayıf halkasını bulmak için üç kıtayı gezmemize de gerek yokmuş...

İbrahim Kaypakkaya'nın kaybedilmesiyle ortaya çıkan boşluğun doldurulamadığı, tüm yaşanmış krizlerin nedeninin de Maoizm'in kavranmaması olduğu; İbrahim Kaypakkaya'nın kendisinin her ne kadar Mao Zedung Düşüncesi'ni savunsa da, aslında onun esas kavrayışının, dünya görüşünün Maoizm olduğu, bunun beş temel belgede görülebileceği anlatıldı.

İbrahim yoldaşın devrimin genel sorunları ve isteklerine ilişkin tezler ortaya koyduğunu, yalnız bu tezlerin bir programa dönüştürülemediğini; parti içi iki çizgi mücadelesinin doğru kavranmadığını, hi-

ziplerin oluşması ve bölünmelerin bundan kaynaklandığını; iki çizgi mücadelesinin maoist komünist partiler için evrensel bir ilke olduğunu savundular.

Partilerinin içinde karşıdevrimci bir hücrenin çıktığı, bu hücrenin ortadan kaldırılışında yapılan işkencenin doğru olmadığı, onun dışındaki uygulamaların doğru olduğu; karşıdevrimci de olsa tutukluya işkence yapmanın, hakaret etmenin doğru olmadığı, yapılan işin partinin tarihine kara bir leke olarak geçeceği anlatıldıktan sonra enternasyonal proletaryadan, dünya halklarından özür(!) dilediler!!! Bu olaylar bağlamında takındıkları tavırda da ortaya çıktığı gibi yaşanan olumsuzluklardan bir tek doğru ders çıkaramamışlardır. Bir başka deyimle söylenirse, "Özrü kabahatinden büyük" olduğu gerçeğini bir türlü göremiyorlar!

Ulusal sorunda da öyle… İbrahim Kaypakkaya'dan sonra ulusal sorundaki çizgiyi yeterince maddi güce dönüştüremediklerini; inceltilmiş milliyetçiliğin farkına varamadıklarını vb. düşünceleri açıkladılar. Açık olan şey, İbrahim'den öğrenemedikleriydi.

Kadın-erkek çelişkisinde çözüm gösterememiş, ama inceltilmiş egemen erkek şovenizmini görmüş ve konunun önemine dikkat çekmiş partileri! Ulusal soruna Türkiye penceresinden bakanlar, kadın sorununa da erkek gözüyle bakmaktadırlar… Her ikisinde de ortak yan şoven tavırdır.

Devrimci durumun sürekli olduğunu savunmanın yanısıra, ilk örgütsel yenilginin objektif ve subjektif koşullar hazır değilken saldırı uygulandığından dolayı; ikinci örgütsel yenilginin de kırsal alan yerine şehirlerde örgütlendiğinden dolayı alındığı anlatılırken, doğru bir şey de söylediler: Halk savaşı, halk adına savaş değildir.

Anlatımları bittikten sonra konuşmaları için söz hakkı "DEH"ten parti temsilcilerine verildi. İlk önce Afgan KP temsilcisi konuştu. İngilizce yaptığı konuşmada esas olarak MKP ile dayanışma içinde olduklarını, olacaklarını anlattı ve iyi dileklerde bulundu.

Fransız KP'den bir temsilci uzun uzun konuştu. İçerik olarak komünizmin doğuşundan bugüne kadar geçtiği yol ve günlük sorunlar üzerine durdu. Uzun konuştuğu ve çok eskilere, taa Komünist Manifesto'ya kadar gerilere gidip anlatması milleti çok sıkmış olacak ki, hem çeviri işini yapanlar baştan savma çeviri yapmaya başladılar, hem de dinleyicilerin çoğu salon dışına çıkıp sohbet etmeye başladı…

Biz de bu arada salondan ayrıldık.

Kongre belgelerine ilgi vardı.

Biz de elimizde varolan yayınlarımızla bir masa açtık ve Bolşevik Partizan sayı 85'den (1993) Mao Zedung Düşüncesi ile ilgili görüşleri kopya ederek bildiri gibi dağıttık. Sözkonusu bildiride TKP/ML 3. Konferansı'na eleştirimizin reklamı da vardı. "İleri Adım Yok! Hep Geriye! Revizyonizme! TKP/ML 3. Konferansının Çizgisinin ve Kararlarının Eleştirisi" "Hâlâ yanıt bekliyor!"

MKP TKP/ML'nin 3. Konferansı'nın da daha gerisinde bir siyaset savunma durumundadır. Yani revizyonizme gittikçe daha çok battıklarını belgeliyorlar!

Bir okur ■

Bir kez daha garantili müzakere üzerine

Müzakere dolayısıyla yürütülen kampanya son hızla sürüyor. Temsilciler seçimi sonuna yaklaşıyor. Yakın gelecekte Temsilciler Konseyi toplanacak. Bir müzakerenin yapılıp yapılmayacağı, hangi garantiler (koşullar) altında bir müzakerenin arzu edilir olduğu, bu garantilerin nasıl anlaşılması gerektiği —Temsilciler Konseyi her şeyden önce bu sorunlarla uğraşacaktır.

Temsilciler Konseyi'ndeki tutumumuzda hangi çizgiyi izlemeliyiz?

Petrol sanayicileriyle müzakerelerin bizim için yeni bir şey olmadığını tekrarlayalım. 1905 yılında böyle bir müzakere olmuştu. 1906 yılında ikinci bir müzakere oldu. Bu müzakereler bize ne verdi, onlardan ne öğrendik, yararlılıklarını kanıtladılar mı?

Gerek o sıralar gerekse kısa bir süre önce bize, hiçbir koşul olmaksızın **tek başına** müzakerenin kitleleri birleştirdiği söylendi. Ancak olgular, önceki müzakerelerden hiçbirinin kitleleri birleştirmediğini ve birleştiremeyecek olduğunu gösterdi: sadece seçimler yapıldı ve tüm "birleşme" bununla bitti.

Neden?

Çünkü önceki müzakerelerin örgütlenmesinde **konuşma ve toplantı özgürlüğünün** izi bile yoktu, çünkü kitleleri fabrikalarda, petrol alanlarında ve barakalarda toplama, verili her sorunda seçmenlerin verdikleri görevleri hazırlama ve genelde müzakerenin tüm işlerine aktif müdahale etme olanağı yoktu. Yani o sıralar kitle edilgen olmaya zorlandı, ve işçi kitlelerinden uzakta, sadece delegeler etkindi. Fakat biz uzun zamandır biliyoruz ki, kitleler ancak bizzat eylemler içinde örgütlenir…

Devamla, tüm müzakere dönemi boyunca özgürce etkinlikte bulunan, tüm firmaların ve semtlerin işçilerini kendi etrafında birleştiren, bu işçilerin taleplerini hazırlayan ve bu talepler temelinde işçi delegeleri kontrol eden sürekli bir organ olarak bir **Temsilciler Konseyi** olmadığı için. Petrol sanayicileri böyle bir Temsilciler Konseyi'nin oluşturulmasına izin vermek istemiyorlardı, ve müzakereye önayak olanlar bunu âcizane kabul ettiler.

Temsilciler Konseyi'ni kendi etrafında birleştirip onu sınıf mücadelesi yoluna yöneltebilecek hareketin merkezlerinin –**sendikaların**– o zaman olmadığından söz bile etmiyoruz.

Bir zamanlar bize, **tek başına** müzakerenin, işçilerin taleplerini bile karşılayabileceği söyleniyordu. Ama ilk iki müzakere deneyimi bu varsayımı da çürüttü. Çünkü delegelerimiz ilk müzakerede işçilerin taleplerinden sözetmeye başladığında, petrol sanayicileri "bunun müzakere gündemini ilgilendirmediğini", müzakerenin "sanayiye akaryakıt sağlamak" için çağrıldığını, birtakım talepleri görüşmek için çağrılmadığını söyleyerek

araya girdiler. Delegelerimiz ikinci müzakerede, işsizlerin delegelerinin de [müzakereye –ÇN] katılmasını talep ettiklerinde, petrol sanayicileri bu defa da araya girerek, bu tür talepleri karşılamaya yetkili olmadıklarını söylediler. Böylece delegelerimiz kapı dışarı edildi. Ve bazı yoldaşlar delegelerimizin genel bir mücadele yoluyla desteklenmesi sorununu ortaya attıklarında, böyle bir mücadelenin imkansız olduğu ortaya çıktı, çünkü her iki müzakere de kapitalistler tarafından işlerin sönük olduğu, kendileri için elverişli bir zamanda yapılıyordu –kışın, Volga'nın buz tuttuğu, petrol ürünlerinin fiyatının düştüğü, yani işçilerin zaferini salt düşünmenin bile doğrudan akılsızlık olacağı bir zamanda.

Önceki iki müzakere değerini böyle "kanıtladı".

Tek başına müzakerenin, özgür bir Temsilciler Konseyi'nin olmadığı bir müzakerenin, sendikaların katılımı ve önderliğinin olmadığı bir müzakerenin, üstelik de kışın çağrılması —kısacası **garantisiz bir müzakerenin** boş bir seda olduğu açıktır. Böyle bir müzakere sadece birleştirmemekle, sadece taleplerimizin elde edilmesini ilerletmemekle kalmıyor, bilakis, tam tersine, hiçbir şey vermeksizin işçileri boş vaatlerle doldurduğu için, örgütsüzleştirici bir rol oynuyor ve taleplerimizin karşılanması anını da erteliyor.

Geçmiş iki müzakereden öğrendiklerimiz bunlardır.

Sınıf bilinçli proletaryanın Kasım 1907'deki üçüncü müzakereyi boykot etmesinin nedeni budur.

Geçmiş müzakerelerin tüm deneyimlerine rağmen, petrol proletaryasının çoğunluğunun iradesine rağmen, **nihayet sendikalar arasında varılan mutabakata rağmen, garantisiz** bir müzakere için ajitasyon yapan Makine İşçileri Sendikasından bazı yoldaşlar bunu anlasınlar.

Bunu anlasınlar ve bu mutabakatı bozmasınlar.

Ama bu, bizim tüm müzakerelerden umutsuzca vazgeçmemiz gerektiği mi demektir?

Hayır, bu demek değildir!

Sosyal-Devrimci boykotçuların itirazı, müzakereye gitmemeliyiz, çünkü bizi oraya düşmanlarımız, burjuvalar davet ediyor — bu itiraza sadece gülmekle yanıt verilebilir: çünkü fabrikalara, sanayi işletmelerine ve petrol alanlarına çalışmaya da bizi aynı düşmanlar, burjuvalar davet ediyor. Bu yüzden biz fabrikayı, sanayi işletmesini ya da petrol alanını, bizi oraya düşmanlarımız, burjuvalar davet ettiği gerekçesiyle, salt bu gerekçeyle boykot mu etmeliyiz? Bu suretle açlıktan geberebilir insan! Ve bu, burjuvaların daveti üzerine işe gitmeyi kabul ettiklerine göre, tüm işçilerin akıllarını yitirdiği anlamına gelir!

Taşnakzakanların açıklamasına, bir burjuva kuruluşu olduğu için müzakereye gitmemeliyiz açıklamasına —böylesine gülünç bir açıklamaya aslında hiçbir dikkat göstermek gerekmez: çünkü bugünkü toplumsal yaşam da aynı şekilde bir burjuva "kuruluş"dur, fabrika, sanayi işletmesi, petrol alanları — tüm bunlar burjuvazinin "tıpkıresmine göre", burjuvazinin yarar ve çıkarları için örgütlenmiş burjuva "kuruluşlar"dır— bütün bunları, salt burjuva oldukları için boykot mu edeceğiz? Böyle bir durumda nereye yerleşeceğiz, Merih'e, Jüpiter'e veya belki de Taşnakzakanların ve Sosyal-Devrimcilerin

hayali şatolarına mı?...[1]

Hayır, yoldaşlar! Burjuvazinin pozisyonuna sırt çevirmemeli, bilakis oraya saldırmalıyız! Pozisyonları burjuvaziye bırakmamalı, bilakis onları adım adım kurtarmalı ve burjuvaziyi oralardan dışarı atmalıyız! Sadece hayali şato sakinleri bu basit gerçeği kavrayamaz!

Eğer talep ettiğimiz garantileri önceden elde etmezsek, müzakereye gitmeyeceğiz, —ama talep edilen garantileri alırsak, bu garantilere dayanmak, müzakereyi dilenciliğin bir silahından mücadeleye devam etmenin bir silahı yapmak için müzakereye gideceğiz— tıpkı, bazı gerekli koşulların kabul edilmesinden sonra fabrikayı, sanayi işletmesini, petrol alanını kölelik arenasından kurtuluş arenasına dönüştürmek için işe gitmeyi reddetmediğimiz gibi.

İşçilerce kazanılan garantilerle müzakereyi örgütlemek ve elli bin kişilik işçi kitlesini temsilciler konseyi seçimine ve taleplerimizin hazırlanmasına çağırmakla, Bakû'daki işçi hareketini yeni, onlar için elverişli bir mücadele yoluna yöneltiyoruz: kendiliğinden (dağınık) ve sadaka dilenen bir hareket yoluna değil, örgütlü ve bilinçli hareket yoluna yöneltiyoruz.

Aslında garantili bir müzakereden beklediğimiz budur, **ya garantili bir müzakere, ya da müzakere yok!** dememizin nedeni budur.

Varsın eski müzakereciler garantilere karşı ajitasyon yapsınlar, varsın garantisiz müzakereyi övsünler, varsın Zubatov bataklığının dibine gömülsünler —proletarya onları bataklıktan çıkaracak ve onlara sınıf mücadelesinin geniş alanına adım atmayı öğretecektir!

Varsın Taşnak ve Sosyal-Devrimci baylar "çırpınsınlar", varsın işçilerin örgütlü eylemlerini havadar yüksekliklerinden boykot etsinler —sınıf bilinçli proletarya onları günahkâr dünyamıza indirecek ve başlarını garantili müzakere önünde eğmeye zorlayacaktır!

Hedefimiz açıktır: genel taleplerimize ulaşmak ve yaşamımızı iyileştirmek için proletaryayı Temsilciler Konseyi etrafında toplamak ve Temsilciler Konseyini sendikalar etrafında birleştirmek.

Yolumuz açıktır: garantili bir müzakereden, petrol sanayii proletaryasının canalıcı önemdeki gereksinimlerinin tatmin edilmesine.

Uygun bir zamanda Temsilciler Konseyi'ni, bataklıktaki müzakere taraftarlarına olduğu kadar Sosyal-Devrimci / Taşnakçı boykotçuların masal fantezilerine karşı da mücadele etmeye çağıracağız.

Ya belirli garantilerle bir müzakere, ya da müzakereye ihtiyacımız yok!

"Gudok" ("Siren") No. 17,
3 Şubat 1908.
İmzasız makale.
Rusça gazete metnine göre.

(1) *Taşnakzakanlı ve Sosyal-Devrimci bayların boykot görüşünün ne kadar tamamiyle gayri-ciddi ve gerçek dışı olduğu, onların bizzat kendilerinin, basım işçilerinin işverenleriyle müzakeresine ve onlar arasındaki toplu sözleşmeye hayırhah bir tavır takınmalarıyla da tanıtlanabilir. Üstelik, bu partilerin tek tek bireylerinin bu işe katılmaları da yasaklanmış değil.*

(Stalin, Eserler, Cilt 2, sayfa 88-92,
İnter Yayınları) ■

İş Yasa Taslağına karşı “mücadele” edildi!

7 Nisan günü İş Yasası’nın Meclis’te yeniden görüşülmeye başlamasıyla DİSK hem Ankara’da ve hem de AKP’nin büyük şehirlerdeki il binaları ile bazı ilçe binaları önünde kitlesel protesto basın açıklamaları planlamıştı.

Önemli bir emekçi nüfusun yaşadığı İstanbul’daki il binası önünde neredeyse hemen hemen yalnızca DİSK’li işçiler vardı.

Yalnız bu varlık koskocaman İstanbul’da toplamda 300’e yakın işçi idi. Bunların hepsine işçi dedik ama bir yanlışlık oldu galiba!… Bunların bir bölümü işçilikten epeyidir kopmuş bulunan şube yöneticileri ve işyeri sendika temsilcilerinden oluşuyordu. Bir bölümü de olaya destek sunan sermaye karşıtı insandır.

Katılımın bu denli düşük olması sendikaların gerçek örgütlülüğünün bir yansımasıdır. Sendikalar bu durumda kurtulmak zorundadırlar.

Ama bu durumdan ciddi bir şekilde kurtulmak isteyen kim? Durumundan memnun olan bir sendikal bürokrasi var…Memnun olmayanlar da var. Bunlar esasta sınıf bilinçli işçilerdir.

Fakat bunlar da amatörlüklerinden bir türlü kendilerini kurtarabilmiş değillerdir. Tartışmalara gelince mangalda kül bırakmayan bu insanların da günlük mücadele biçimlerini değiştirmedikleri sürece sendikal bürokrasinin sendikalardaki hakimiyetini kıramıyacaklardır ve böylece büyüme istekleri de şekilde kalacaktır.

Eylemde katılanlar “İşveren yasası değil, iş yasası istiyoruz”, “Ekmek yoksa barış da yok!”, “Sermaye imamı Tayyip, bu yaptığın ayıp!” gibi bir dizi sloganlar attılar.

8 Nisan günü ise Unkapanı’ndaki Bölge Çalışma Müdürlüğü’nün önünde bir eylem yapıldı. Bu eylem de esas olarak çıkarılmak istenen iş yasasına karşı idi. Burada önce Fatih Parkı’ndan Unkapanı’na doğru yürüyüşe geçildi; yaklaşık 250-300 işçinin katıldığı bu eyleme İstanbul Sendikalar Birliği (İSB) çağrı yapmıştı. Sadece onlar değil, DİSK de bu eyleme çağrı yaptı.

İSB daha önce İstanbul Şubeler Platformu’nun yaptığı gibi gücünü olduğundan daha büyük göstermeye çalıştı. Ama gerçek güç eylemde, eylem alanında belli olur. Bu eylemde de gördüğümüz gibi kocaman bir adı olan İSB ancak 200-250 işçiyi üretimden ya da hizmet alanından koparıp alacak güce sahip! Ne yazık ki böyle. Gönül isterdi ki İSB binleri, yüzbinleri harekete geçirebilsin.

Ama niyetlerle istekler sınıf mücadelesinde belirleyici olamıyor… Belirleyici olan, gerçek işçi sınıfı partisinin işyerlerinde, işletmelerde ne kadar örgütlü olduğu ve dolayısıyla bu örgütlülüğü ile çalışan işçiyi ne kadar alanlara taşıyabiliyor olduğudur.

Tüm tartışmalarda bilumum oportunist ve revizyonist, –ki bunların önemli bir bölümü kendilerine sosyalist deseler de öyledir

gerçek durumları– yıllardan beri sınıfın öncüsü olarak sınıfa önderlik ettiklerini yazıp dururlar ve de tartışmalarda iddia ederler... Ama gerçekler meydandadır ne yazık ki!

Biz bu duruma sevinmiyoruz, hayır bu durum bizi çok rahatsız ediyor ve diyoruz ki, gerçekten sınıfın partisi olan güç mücadele içinde kendisini gösterecektir! Biz önümüze koyduğumuz görevin bilincinde olarak uzun vadede proletaryayı kalelerinde örgütleyeceğiz dedik ve bu hedefe doğru adım adım ilerliyoruz.

Sınıfı işyerlerinde bolşevik örgütlenme tarzı ile örgütlemeden, onları partilerine kazanmadan biz daha çok göreceğiz sermaye yanlısı yasaların sermayenin parlamentosunda oylanarak geçeceğini!

O zaman durumumuzu olduğu gibi ortaya koymalı ve mücadeleyi ona göre şekillendirmeliyiz!

Bu gerici yasaların çıkmasını engelleyecek tek güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı ise örgütsüzdür ve esas olarak gericiliğin ideolojik güdümü altındadır.

O zaman bu durumu lehimize değiştirmek için örgütsüz bir alan bırakmamak için güçlerimizi birleştirip harekete geçmenin zamanıdır. Canla başla yürütülecek bir çalışma ile her işyerini kalemiz haline getirerek, her iş yerinde işleyen bir grev ve mücadele komitesi örgütleyerek, o işyerinde gerçek sınıf partisinin gizli işyeri hücrelerini oluşturarak mücadele edeceğiz. Geleceğimizi ellerimize alacağız! Bir başka yol yoktur!

Haydi bolşevik temelde örgütlenmeye!

İstanbul'dan
bir Bolşevik Devrim okuru,
11 Nisan 2003 ■

Tekel işçileri Ankara yolunda...

9 Nisan günü İstanbul-Cevizli'de kurulu bulunan Tekel işyerindeki işçiler Ankara'ya yürüyerek özelleştirmeyi engelleme amacıyla harekete geçtiler. Tekel fabrikasının önünde toplam 350-400 işçi vardı. Daha az ama daha fazla değil.

Özelleştirmeye karşı ortak mücadele temelinde hareket edilecekti... Ama yine tekel işçisi neredeyse kendi başına hareket noktasındaydı. Deri-İş Sendikasından 20 kişilik bir destek grubu, Petrol-İş Sendikasından az sayıda destek vardı. Bunun dışında bir çok sendika yöneticisi, uzman da bu yürüyüşe destek amaçlı eyleme katılmışlardı; ama bu beklenenin çok gerisinde olan bir katılımdı.

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda İş Sendikası'nın genel başkanı arabanın üzerinde konuşma yaparken işçiler, "Sendika uyuma işçine sahip çık!" diye slogan atıyorlardı.

Sendikanın başkanı konuşmasında bir taraftan "Ankara'ya yürüyeceğiz, İzmir'de miting yapacağız, sonra da Ankara'da sesimizi duyaracağız" derken, diğer taraftan "Emekli arkadaşlarınızla ilgili görüşmelere devam ediyoruz" diyerek aslında özelleştirmeye karşı gerçek bir mücadele ile işyerlerinin korunmasının hedeflenmediğini, işyerlerinde emekliliği gelmiş arkadaşların emekli edilerek işyerinden atılacaklarının haberini veriyordu.

İşçilerin buna karşı pek sesi yükselmiyordu. Anlaşılan onlar da emekli olacakların değil, emekli olamayacakların işyerlerini "korumaya" çalışıyorlardı.

İşverenler, bu bağlamda devlet sendikacılarla birlikte, işçileri bölerek parçalayarak varmak istediği hedefe varmayı planlıyordu. Bu plana göre hem işyeri özelinde işçileri bölerek, kısmen emeklileri önce işyerinden ayırarak ortak mücadeleyi zayıflatarak, arkasından işyerinin bir bölümünü kapatarak ve daha da ilerisinde bir iş kolunu diğer iş kolundan soyutlarak bu çalışmasını 'başarı'lı bir şekilde götürmek istemekte, bunun için çalışmaktadırlar.

Bunun karşısındaki sendikaların beceriksiz yöneticileri, sendika ağaları, mümkün olduğu kadar işçinin sesini, tepkisini kendilerini boğamayacak düzeyde tutmak, bu sesi ve tepkiyi törpüleyerek hareket etmek; diğer yandan da devletle anlaşarak durumu kazasız belasız sürdürmek istemektedirler.

İşçiler siyasi bir örgütlenme etrafında

birleşemedikleri için bu oyunlara maruz kalmaktadırlar. Siyasi örgütlenme gerçek bir komünist partinin önderliğinde birleşmekle sağlanır. İşçiler artık mücadelenin salt sendikal örgütlenme ile başarılamıyacağını görmelidirler. İşçiler kapitalist düzeni sosyalizm hedefi temelinde karşısına alarak, düzeninin yasallığına bel bağlamayan bir gizli örgütlülükle çalışan ve işyerinde işletme hücreleri temelinde bir örgütlenmeyi perspektif olarak alan bir bolşevik yapı ile çalışma yapan bir örgütlenmeyi yaratmalıdırlar.

Bunun ötesi kısmi başarılar da sağlayan ekonomizmdir ve nihai özgürlüğü sermayeye karşı yaratamayacak olan mücadelelerdir. Ankara yürüyüşü de böyle bir yürüyüştür... Biz yine de Tekel işçisine başarılar diliyor; nihai başarı için herkesi bolşevizm temelinde örgütlenmeye çağırıyoruz.

Bir okur, 10 Nisan 2003 ■

Kuzey Kürdistan'da bolşevizmin sesi…

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 22 · GULAN 2003 · BIHA: 750.000 TL

Tüm işgalci güçler Güney Kürdistan - Irak'tan

DEFOLUN!

yeni sayısı çıktı!
oku, okut, tartış!